

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **a) M. L.**, a žalobkyně: **b) M. L.**, oba zastoupeni JUDr. Alicí Hejzlarovou, advokátkou se sídlem Žitná 1575/49, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2020, č. j. KUZL 57861/2020, sp. zn. KUSP 48852/2020 ÚP-Vác, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2022, č. j. 29 A 180/2020-80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Městský úřad Otrokovice, odbor stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 10. 6. 2020, č. j. SÚ /23950/2020/TKA, sp. zn. SÚ/9410/2019/TKA, za použití §129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), nařídil žalobcům jako vlastníkům stavby odstranění dřevěné stavby u RD č. p. X na pozemku p. č. X/A (ostatní plocha) v k. ú. N. (dále jen „stavba“) a stanovil podmínky pro její odstranění.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu a zamítl odvolání žalobců.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podali žalobci žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Shledal, že se nejednalo o stavbu, kterou bylo možné podřadit pod stavby uvedené v § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, a bylo pro ni tedy nutné vydat stavební povolení či provést ohlášení. V tomto odkázal na rozsudek ze dne 29. 6. 2021, č. j. 29 A 70/2019 - 61, ve kterém se krajský soud zabýval dodatečným povolením dotčené stavby. Podmínky pro odstranění stavby stanovené v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, byly dle soudu splněny. Neshledal ani, že by žalobci měli legitimní očekávání stran nepokračování v řízení o odstranění stavby.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce a) („stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Nesouhlasil s hodnocením krajského soudu; dle jeho názoru mu svědčilo legitimní očekávání, že danou stavbu dřevěného domku je možné umístit bez dodržení odstupových vzdáleností. Městský úřad Napajedla, jako příslušný stavební úřad, totiž (dle jeho názoru) dlouhodobě nevyžaduje u obdobných staveb dodržování této vzdálenosti v řízení o dodatečném povolení stavby. Soud měl dále rozhodnout, zda k odstraňované stavbě vůbec bylo třeba vydat dodatečné povolení. Touto otázkou se však nezabýval a pouze uvedl, že o ní bylo již rozhodnuto v řízení vedeném pod sp. zn. 29 A 70/2019. Stejně tak se soud nevyjádřil k námitce, že ke stavbě nebylo třeba vydávat povolení ke stavbě, a nemůže proto být rozhodnuto o jejím odstranění.

[6] Žalovaný se ve vyjádření obsahově ztotožnil s názorem krajského soudu. Setrval na svém názoru, že dotčená stavba je stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, k jejímuž umístění bylo třeba povolení. To však stěžovatel neměl, žalovaný proto rozhodl o odstranění stavby. Stěžovateli také nevzniklo legitimní očekávání, jelikož své právo nenabyl v dobré víře.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost **není** důvodná.

[9] Předmětem posouzení je rozhodnutí o odstranění stavby, konkrétně dřevěného zahradního domku.

[10] Stěžovatel uvádí, že krajský soud nevzal v potaz a neposoudil, zda stavba vůbec potřebovala stavební povolení; soud dále nevěnoval pozornost tomu, zda stavba

pokračování

potřebovala jakékoliv opatření ze strany stavebního úřadu. Soud dle stěžovatele také neposoudil, zda stavba spadá pod § 25 odst. 5 nebo odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Nevypořádal se tak s otázkou, zda je stavba skutečně způsobilá k odstranění. Nejvyšší správní soud se proto bude zabývat pouze otázkou, zda je napadený rozsudek krajského soudu přezkoumatelný, neboť stěžovatel jiné námitky stran posouzení stavby nevnesl.

[11] Nejprve soud přezkoumá námitku, zda se krajský soud dostatečně (ne)zabýval otázkou, zda k umístění stavby bylo třeba povolení, a zda tedy mohlo být vůbec rozhodováno o jejím odstranění či dodatečném povolení.

[12] Kasační soud vždy posuzuje přezkoumatelnost rozhodnutí krajských soudů podle určitých kritérií. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, založil-li soud rozhodovací důvody na skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud soud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51). Touto optikou bude tedy kasační soud posuzovat i nyní napadený rozsudek.

[13] Soud připomíná, že v nyní posuzované věci je předmětem posouzení pouze rozhodnutí o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona. Stěžovatel v průběhu řízení o odstranění stavby požádal o dodatečné povolení stavby; toto řízení však správní orgány zastavily. Proti rozhodnutí o zastavení podal stěžovatel taktéž žalobu, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 6. 2021, č. j. 29 A 70/2019 - 61; krajský soud přitom posuzoval otázku, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení. Jednou z těchto podmínek bylo také to, zda nyní posuzovaná „dřevěná stavba“ je stavbou ve smyslu stavebního zákona, a bylo tak třeba vůbec mít k jejímu umístění povolení. Taktéž se zabýval otázkou, zda na stavbu dopadala výjimka dle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, nebo bylo nutné postupovat podle odst. 5 téhož ustanovení. Krajský soud pak dospěl k závěru, že k umístění dotčené stavby bylo třeba svolení stavebního úřadu.

[14] Stěžovatel uvedl, že se krajský soud v nyní napadeném rozsudku nezabýval právě otázkou, zda stavba vyžaduje dodatečné stavební povolení, či zda na ni nedopadá výjimka dle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[15] S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Krajský soud se sice v napadeném rozsudku výslovně těmito otázkami nezabýval, ale to proto, že o nich rozhodl již v řízení, ve kterém dle žalobních bodů posuzoval i žádost stěžovatele o dodatečné povolení stavby. Odkázal proto v bodech 16 – 18 napadeného rozsudku pouze na závěry, které učinil v rozsudku č. j. 29 A 70/2019 - 61; neshledal totiž důvod se od nich odchýlit. V tomto ohledu nezatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti (viz rozsudek ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019 - 30). Ačkoliv pouze odkazem na předchozí rozsudek, i tak zřetelně vyjádřil svůj názor na otázku, zda „dřevěná stavba“ představuje

stavbu, ke které bylo třeba získat povolení dle stavebního zákona. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto v tomto ohledu nedůvodná.

[16] Odkazovaný rozsudek krajského soudu, z něhož soud čerpal závěr o existenci stavby ve smyslu stavebního zákona, byl sice napaden kasační stížností stěžovatele, nicméně krajský soud je oprávněn, nikoliv však povinen přerušit podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. řízení, jestliže před Nejvyšším správním soudem probíhá řízení o kasační stížnosti směřující proti rozsudku krajského soudu v související věci (viz rozsudek ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 83/2011 - 273). Krajský soud tedy nemusel vyčkat rozhodnutí o kasační stížnosti; ani tento postup tedy nepředstavuje vadu, která by měla vliv na zákonnost či přezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tato námitka je proto také nedůvodná.

[17] Krajský soud rovněž nebyl povinen rozsáhle vést úvahu k námitce, zda bylo k umístění stavby třeba jakéhokoli opatření ze strany stavebního úřadu. Kasační soud upozorňuje, že soud se nemusí nutně vypořádat s každou dílčí žalobní námitkou (to by ani nebylo dost dobře možné). Postačí, pokud proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci argumentace stěžovatele jako celek neobstojí (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a navazující judikatura Nejvyššího správního soudu). Zmíněný žalobní bod krajský soud dostatečně vypořádal výše popsaným způsobem, neboť z napadeného rozsudku zcela zřejmě plyne, že dle názoru soudu bylo k umístění stavby třeba povolení dle stavebního zákona, neboť nesplňovala podmínku minimální odstupové vzdálenosti 2 m od hranice sousedního pozemku.

[18] Nejvyšší správní soud proto shledal rozsudek krajského soudu plně přezkoumatelným. Z rozsudku je patrné, jak soud o žalobě rozhodl, jaké důvody jej k tomu vedly a na jakých úvahách založil své závěry. Rozsudek krajského soudu není ani vnitřně rozporný a řádně vypořádává veškeré žalobní body.

[19] Další námitkou stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu, podle něhož nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání. Stěžovatel namítá, že v případě obdobné stavby na sousedním pozemku nepožadovaly správní orgány rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas. V nyní posuzovaném případě se však jedná o přezkum rozhodnutí o odstranění stavby. Stěžovatelova námitka zcela zjevně směřuje proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, které však bylo přezkoumáno v již odkazovaném rozsudku krajského soudu č. j. 29 A 70/2019 - 61. V nyní posuzované věci se však kasační soud nemůže zabývat námitkou stěžovatele ohledně jeho legitimního očekávání stran požadavků správních orgánů na dodatečné povolení stavby. Tím by vykročil z přezkumného rámce souzené věci.

[20] Kasační soud poznamenává, že ačkoliv řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení spolu velmi úzce souvisí, nenáleží soudu v tomto řízení přezkoumávat, zda stavba měla být dodatečně povolena, či nikoliv. Touto otázkou se zabýval krajský soud v rozsudku č. j. 29 A 70/2019 - 61. Proti zmíněnému rozsudku byla podána kasační stížnost vedená u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 283/2021. V tomto řízení se bude kasační soud zabývat otázkou dodatečného povolení stavby. Ostatně stěžovatel nebrojil v nyní posuzované věci proti věcné správnosti závěrů krajského soudu stran posouzení, zda se jednalo o stavbu,

pokračování

ale namítal pouze nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu domnělé absence posouzení otázky, zda se jedná o stavbu ve smyslu stavebního zákona či nikoliv.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[21] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[22] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu